

И намѣри, че най удобно е, ако тя излѣзе съ отворено писмо. Нейнитѣ думи ще бѣдатъ вѣрвани, защото излизатъ отъ тамъ, гдѣто съмнѣние не може да има.

— Но защо тя мълчи до сега, — се възмути той.

Тогавъ той се рѣши да иде у тѣхъ, да я срѣщне и ако е написала писмото, самъ да го вземе и занесе въ редакцията. Инѣкъ той не би ималъ смѣлость да се яви прѣдъ своитѣ другари безъ нищо въ рѣцѣ.

При тая мисль той се приближи до прозореца.

— Нѣма много хора, — прошепна той. Ще извардя да ме не видятъ.

Погледне и щомъ види, че нѣкой приближава, скриваше се задъ завѣсата, бояйки се да не срѣщне погледитѣ имъ. Тѣй гузенъ се чувствуваше той.

— Сега е всѣки на работа, довърши Николаевъ, — не бива да се губи врѣме

И като се облѣче — излѣзе.

На изтннатѣ врата той се спрѣ; а ако ме срѣщне нѣкой познатъ? — се запита.

Тая мисль го смути. Той незнаеше какво би отгорилъ и какъ ще понесе еденъ изпитателенъ погледъ.

Но да се чака повече. Николаевъ виждаше, че е разорително за него и безъ да мисли повече, наведи глава и излѣзе.

— Нека ме срѣщатъ, — се рѣши той; ще се правя, че ги не виждамъ! — И като наложи шапка, нахлупена надъ очи, излѣзе на улицата.

Навелъ глава, далъ си видъ, че е нѣщо залисанъ, той не погледваше кой го срѣща — и щомъ стигна на кръстопжтъ, прѣкоси къмъ безлюдната уличка.

Тогавъ той усѣти, че му поотлекна.

Ала тъкмо на края, гдѣто се открива нова улица — мѣрнаха му се двама познати. Щомъ ги съзрѣ, Николаевъ се спрѣ, дирейки нѣщо въ джебъ до като познатитѣ му отминатъ; когато видѣ, че тѣ се потулиха, той пакъ продължи.

Отдѣхвайки, че се е избавилъ отъ една неприятна срѣща, той зачести крачки. Но тъкмо при жгѣла той ги видѣ спрѣни и обърнали глави къмъ него.

Николаевъ разбра, че те нарочно сж застанали и намисли да ги отмине безъ поздравъ: наведи глава, усили ходъ и вече ги отминаваше, когато единъ се изсмѣ.

— Видѣхме те, видѣхме! — додаде другия.